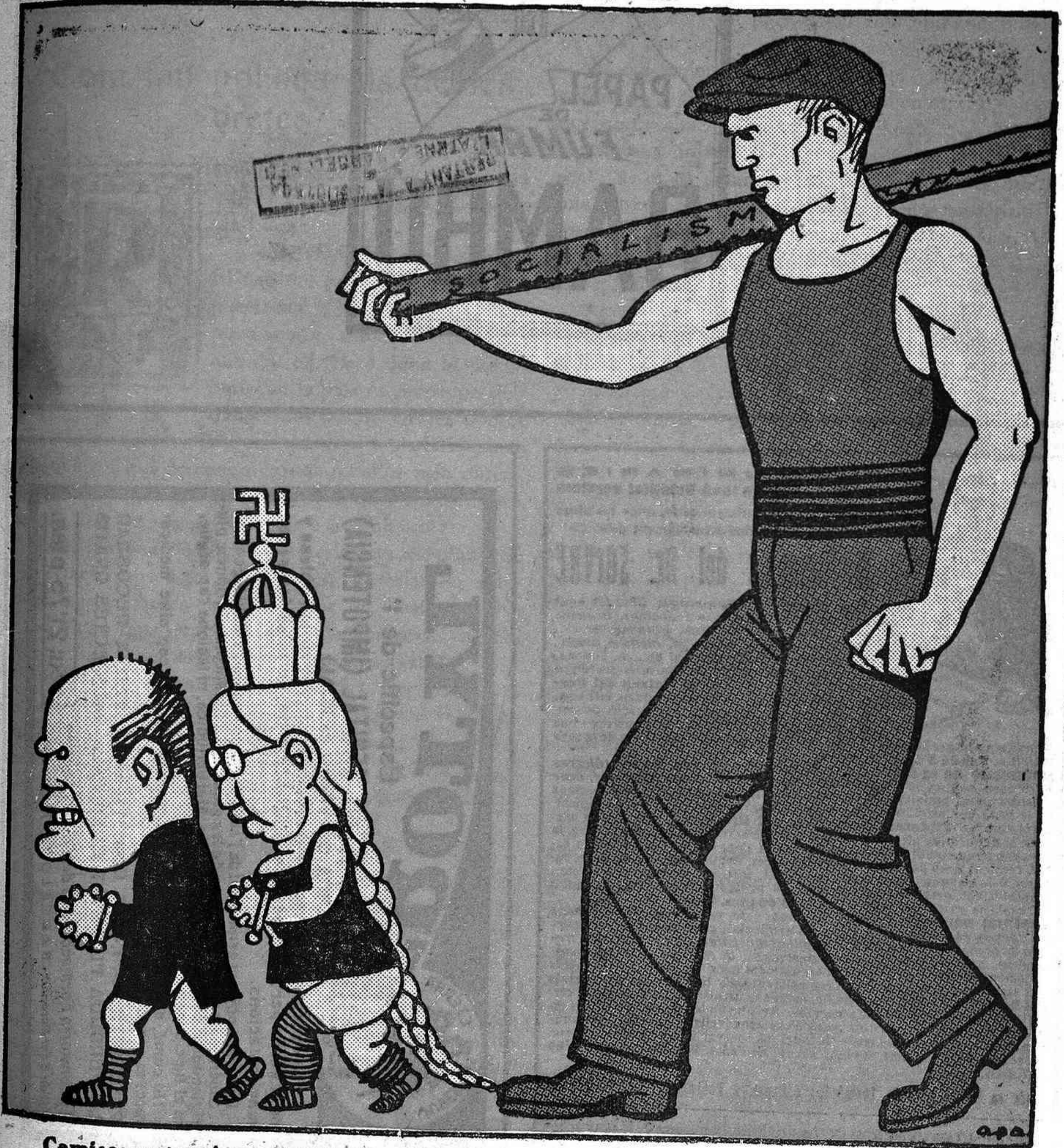
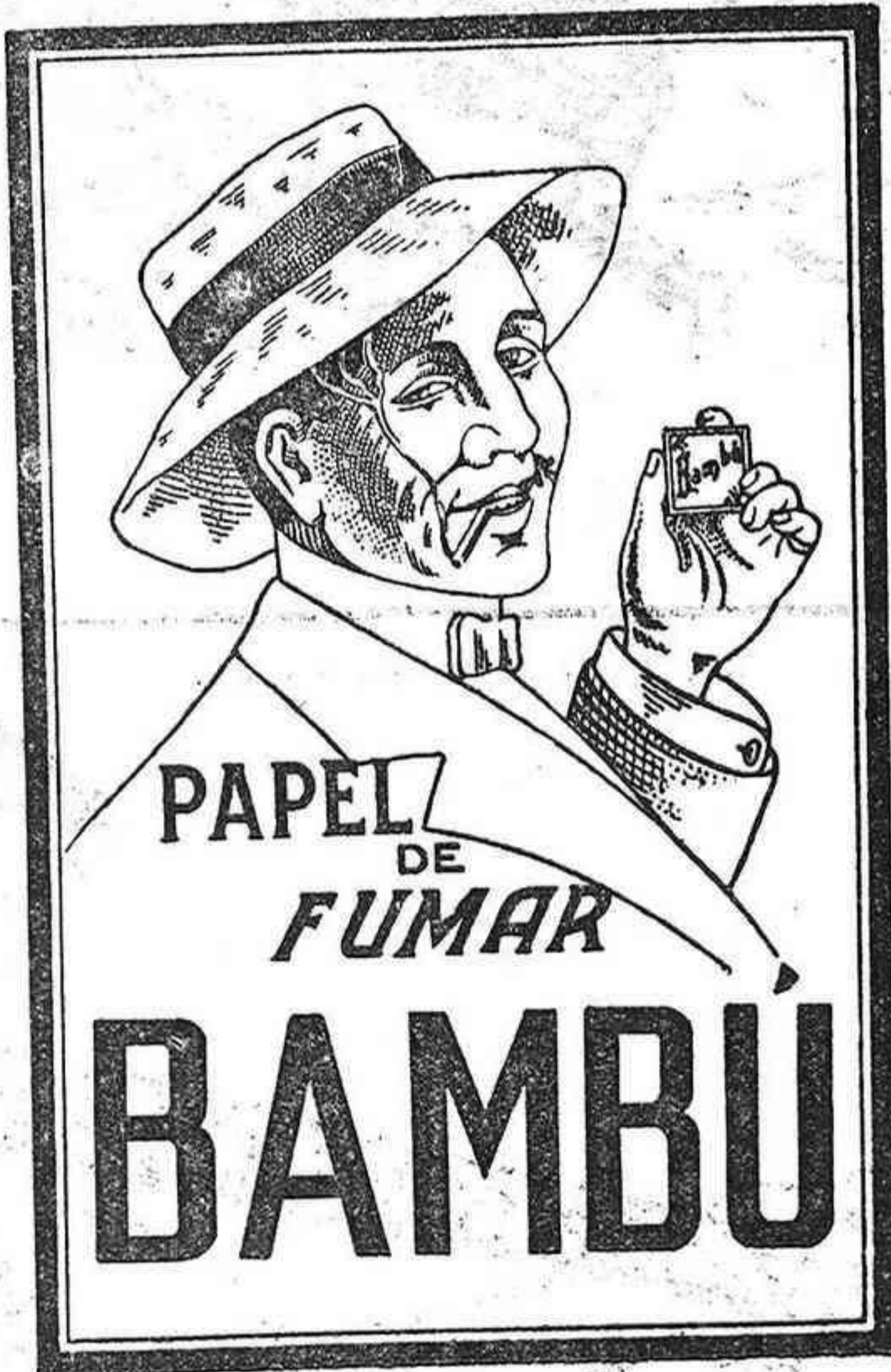

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Camises negres i camises brutes

Els haurien d'agafar perquè foren atrapats fent coses lletges.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *got*, *militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixets del Doctor Soivre**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Soivre**, que són la ment amb la dicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, melul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA.— Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

És el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNÈ E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Duitrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

“Com fan política els de les dretes”

EPRODUIM aquest solt polític tret de la «Veu», l'òrgan oficial de la Lliga:

—«Els «humils» que no voten.

El cap del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya s'interessa sempre molt pels «humils», que diu ell. Però dona la casualitat que només es preocupa dels humils que voten. De les pobres

criatures que serveixen per a fer llàstima als vianants i perquè els qui demanen caritat recullin més diners, no sembla recordar-se'n gaire el senyor Macià. Serà perquè han de trigar molts anys a tenir vot?

Tota persona de sentiments cristians es plany de l'espectacle, que a tot arreu veiem, de criatures exhibides a altes hores de la nit per fer llàstima. ¿No hi ha ningú que senti una mica de tendresa i de caritat veritable per aquells pobres desgraciats?

Sovint se'n veuen, en llocs cèntrics, fins a les dues de la matinada, i més tard i tot. L'Esquerra Republicana que governa la ciutat de Barcelona i que governa Catalunya ¿no hauria de prendre algunes mesures per a salvaguardar aquests petits éssers indefensos?

Una mica menys de sentimentalisme verbalista i un trosset més de caritat, caldrien.»

Aquest solt és un model del que se'n diu solts polítics. En el fons hi ha una raó. Aquesta raó s'explota per a tirar l'aigua al molí que convé.

Barcelona té plantejat un problema difícil: el dels captaires. Un de tants problemes que es van fent crònics. Per escales de metros, per voravies de carrers, en les places públiques, trobeu el captaire amb dos, amb tres i fins amb quatre infants que us allarguen la mà. Ha estat vist el cas de la dona que pessiga el petit perquè plori. Es diu que hi ha qui lloga criatures a dues pessetes per dia a captaires que no en tenen. Els malaurats infants són utilitzats

com a instruments de treball. Tot això s'ha de tenir en compte i no s'ha de deixar penjat com un de tants problemes que pengen. Menys homenatges, menys àpats i festes a les «Miss» i més feina.

Es veu com en part estem conformes amb el solt de «La Veu».

El que volem comentar és el to jesuític, llefiscós, politiquer i hipòcrita del solt esmentat, «Els humils que no voten». No és el to de l'home que es revolta contra una injustícia, no és el to indignat del que sent; és el to «manelbrunetístic» del senyor que veu una misèria i l'aprofita; que esguarda sempre les coses amb vistes a la utilitat que li poden donar. Visió tèrbola d'ulls mesquins, d'ulls de dreta política, en una paraula.

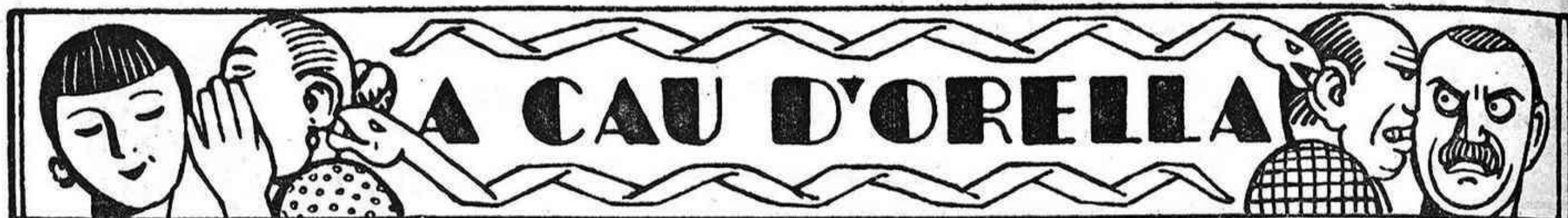
Senyor President Macià —diem nosaltres—, cal procurar resoldre el problema dels captaires, cal veure fins on és lícita l'exhibició d'infants. Sabem que el problema és complex perquè sabem que hi ha misèria intensa i són molts els infants que no mengen o mengen poc, sense ésser exhibits a les escales del Metro ni a les voravies dels carrers. Nosaltres que no tenim aquests «sentiments cristians» que invoca l'òrgan de la Lliga i que sí tenim «sentiments d'humanitat», voldríem que aquest problema preocupés la gent que us volta, malauradament no a l'altura de la situació.

Però en aquesta crida no hi barregem política, ni retòrica per a la galeria apassionada. Sabem que aquests senyors «rics i de dretes» que ara invoquen la caritat dels altres són els que més han fet per a portar-nos on som, sabem que compten entre els que es retiraren de fer caritat, *precisament cristiana*, en caure la monarquia i venir la República. Ells poden parlar del vostre amor verbalista als humils. Nosaltres, no. Sabem com són verbalistes les seves coses i àdhuc com és hipòcritament verbalista el solt a què ens referim.

Però el problema dels infants exhibits, explotats, i el problema de l'autèntica misèria, hi és, senyor Macià, honorable President de la Generalitat de Catalunya.

No us parlem en nom dels «sentiments cristians» Catalunya, convençuts de la complexitat del problema, però també convençuts de la necessitat de donar-hi solució.

dels de «La Veu». Us parlem en nom del poble i de No fem, com els de «La Veu», política fangosa amb les nostres paraules.

PLUJA! PLUJA!

El nostre company Opisso no podia mancar a l'arribada a Barcelona de les Miss Europees, i com que el primer que els mira són les pantorrilles es va fixar que una de les Miss portava la mitja al revés. Aleshores el nostre Opisso va dir: Ja tindrem aigua! I, en realitat, ha plogut dos dies seguits.

Sort que l'Opisso està previngut i té una gabardina matusalèmica com li diuen els del Bien Negro.

«FUERA VACHIER»
FORA VACHIER

La majoria dels xòfers tenen ple de senyor Vachier tot el que és susceptible d'omplir-se.

L'altre dia —segons ens assegu-

ren—, havia de produir-se una vaga de xòfers que el senyor Ametlla procurà d'evitar.

—La declararé illegal— diuen que va dir el senyor Ametlla als xòfers.

Els xòfers volien seguir la vaga fins a aconseguir la dimissió, o el que sigui, del perinclit endegador del trànsit de Barcelona.

Rera dels automòbils s'hi havien de penjar uns cartells que deien: «Fuera Vachier» i «Fora Vachier!»

—Per què rètols en català i en castellà?—hem preguntat al xòfer que ens explicà l'intent dels xòfers.

—Perquè fins els murcians s'asabentessin del nostre empipament.

Després diran els murcians que no compten en la nostra vida. Són l'autèntica raó de la conllevància.

EN PLENA DESCOMPOSICIO

Els de «L'Opinió» enforteixen el seu grup. Ara parlen de lentituds i del que no ha pogut fer l'Esquerra per culpa dels radicals i dels regionalistes.

La gent riu. Que aviat s'obliden els viatges a Anglaterra, les disbauxes carnívores, els negocis, etc. etc.

Companys balla la dansa de la cartera.

Dencàs va caient, va caient. El senyor Macià ja no rep en Badia.

«La Falç» demana que se la consulti en el nomenament de Comissari. I amenaça a cada moment amb separar-se de l'Esquerra.

El càrrec de Comissari de Policia fa aixecar moltes mans. Els uns parlen de l'Espanya. Altres d'en Terradelles. Altres del senyor Companys. Carai amb el senyor Companys, surt per tot!

El Govern de Madrid, per la seva part, marca la predilecció que té pels d'Acció Catalana. Càrrecs a l'Anguera de Sojo. Càrrecs a Nicolau d'Olwer. Càrrecs a l'Ametlla.

El cos a cos intern dels prohoms polítics és intens.

L'Hurtado fa la «Puna i la Ramoneta».

Els de «La Rambla» fan volar l'estel. I esperen!

Uns i altres parlen d'idals, de Catalunya, de liberalisme, de democràcia i d'amor al poble.

Com abans, el mateix d'abans.

EL GOVERNADOR
MORALITZA

—Què feu, senyor Ametlla?—li pregunta un amic.

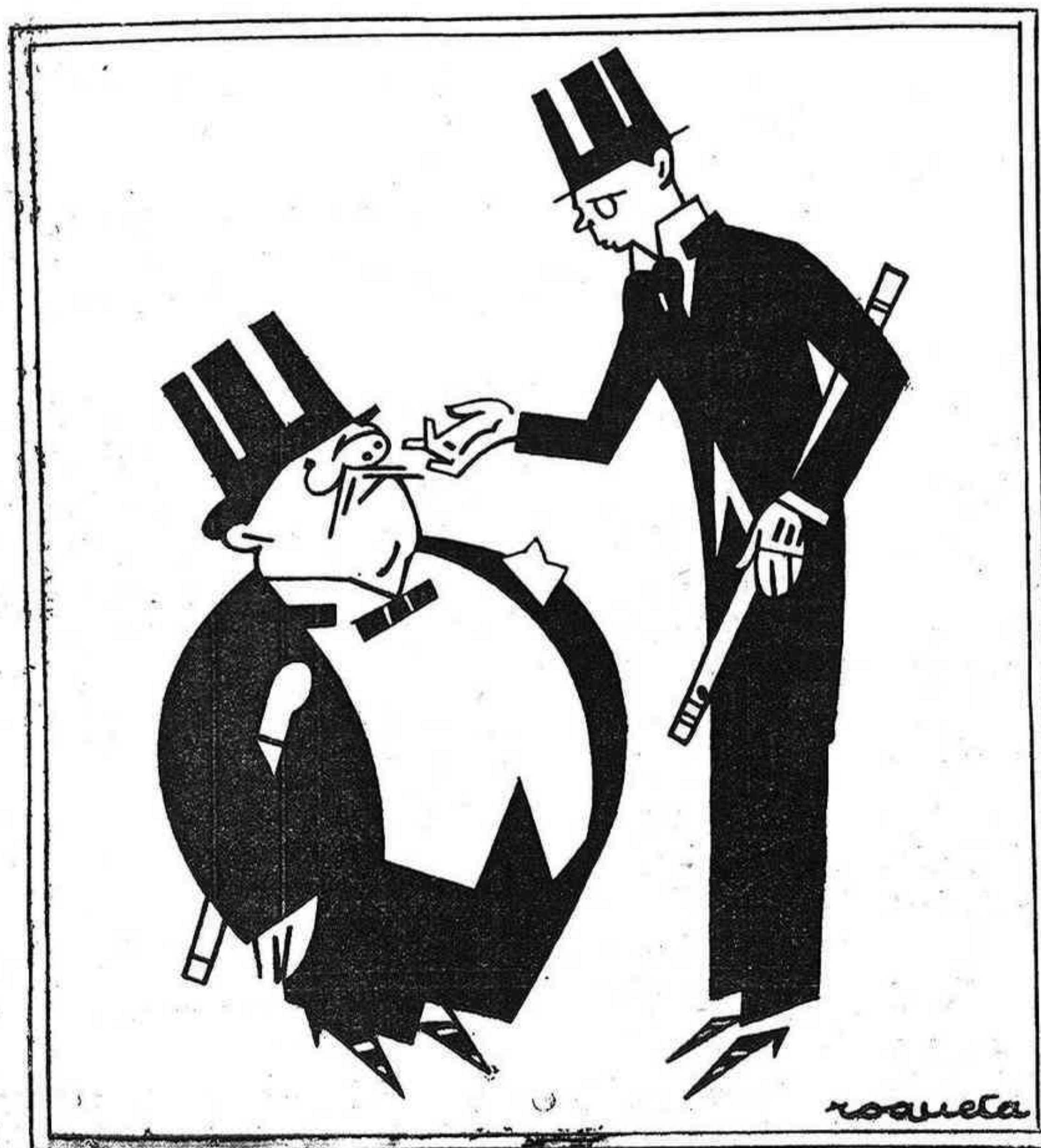
El senyor Ametlla es posa enterc i contesta:

—Per què?

—Vull fer referència a això dels atracaments—replica l'amic.

—Ah! —fa el senyor Ametlla—. Voleu dir que no treballa? — Qui fa una campanya de moralització com faig jo?... Qui recull tants llibres estimulants com jo? Qui es preocupa dels cafès concerts com jo?

—Sí! Sí! Sí!

Les misses al Palau Nacional

—Què li sembla? Quin fracàs!

—Es clar, home, les festes de les misses els havien de fer a la Catedral!

L'amic del senyor Ametlla recula davant l'impetuositat xisclaire del senyor governador.

—No vaig, àdhuc, a sopar amb les Miss per veure si ensenyen gaire. Moralitzo! Moralitzo!

L'amic del senyor Ametlla s'escabulleix del Govern civil.

El senyor Ametlla moralitza!

RECORDS DE LES «MISS»

Al senyor Companys li han deixat un Diccionari francès.

Al senyor Josep M. de Sagarra uns sostenidors.

Al Dr. Aiguader una idea de bellesa.

Al senyor Vilalta, 13 pèls artístics i un nomenament de cavaller de l'ordre de la Lligacama.

Al senyor Pellicena, un llibre de l'Aretí amb cobertes de devocionari.

Al senyor Hurtado una cartera pel demà i una rel de malví per anar fent gana.

Al senyor Terradelles, un específic per posar talent.

Al nostre dibuixant Opisso, un peió a cada galta, ideals.

A Ventura Gassol, un paquet de mals pensaments.

A Melcior Font, una floreta; aquella floreta que ell ficà en el pitxer delicadíssim d'una nena de primera comunió.

Al senyor Xirau Palau, una filosofia de la dona verge i màrtir.

A Carles Riba, una recomanació per als membres del Jurat Premi Nobel.

Al senyor Dencàs, un escamot purgant i la idea del segell de la infància.

La llista dels presents de les «Miss» es faria interminable.

Mentre Barcelona s'ha retret de l'espectacle, els prohoms eminents badaven.

AMB TOT S'AGAFEN

Els òrgans oficials de l'Esquerra Republicana de Catalunya publiquen unes gacetilles pregades. Si no ho són, ho semblen.

«El senyor Escofet ha fet baixar el preu de la carn.»

No val, senyor Escofet reclamista!

La carn en aquests temps baixa sempre. N'hi ha abundor.

Vol dir senyor Escofet que vostè no té la culpa que la carn hagi bai-

xat tres o quatre setmanes després del que baixava els altres anys?

A la prova. L'emplacem perquè la baixa de la carn actual duri fins al mes de desembre, per exemple.

I ja que parlem de proveïments i de victòries del senyor Escofet, preguntem:

—Senyor Escofet, per què no baixa el preu de la llet?

Segons les dades que tenim: des que s'inicià la baixa de la llet fins avui —cinc cèntims que haguessin estat per litre— representen 24.000 duros.

Què diu el senyor Escofet? I què diuen els de les vaqueries?

Preparem dades per a fer el pagnèric del gran home que ha fet baixar —segons ell—, la carn mentre la llet segueix enlaire.

LES QUEIXES D'EN PLA (JOSEP)

L'escena a l'«hall» del Palace. El senyor Josep Pla li està contant al banquer Figueras Dotti les seves desgràncies professionals:

En Francisquet: — Et felicito, Ventosa. Pensa que sense el “nostre sometent” nosaltres no tindríem ni un vot.

—Noi, és que no es cobra d'enlloc. Abans, quan era a «La Publi», em pagaven cap allà el dia 18 ó 20 i sempre fent-me rebaixes. Ara que sóc a «La Veu», el diari dels rics, em paguen més poc i més malament. El senyor Pellicena em volia fer fer el viatge per Catalunya en tercera. Vaig protestar. Em van pagar el viatge en primera. Clar, jo vaig fer el viatge en tercera per estalviar uns cèntims. Si no ho arribo a fer així, tampoc hauria pogut menjar perquè no em donaven diners per l'esmorzar i el dinar. Quina misèria. I després encara aquests ximplers de l'Esquerra diran que estic venut a la burgesia. Estic disposat a fer el salt que ha fet En Brunet, però al revés. I és que ara, de debò, em molesta haver de freqüentar la gent d'Acció Catalana. Un dia d'aquests trobareu de redactor de «La Veu» a Martí Esteve i de pare espiritual a monse Hurtado...

UN ROMANTIC DE DARRERA HORA DE LA NIT

Hi ha una noia de la vida pública coneguda per la «Gallega». La noia té sort perquè sembla que és una dona que sap degudament el seu ofici i, naturalment, va sempre per feina. A part del seu ofici, la noia, que és una romàntica, té un amor boig per un diputat radical, elegant, cridaner, valent, «flamenco», etc. La noia va cada vespre a un cafè del carrer d'Alcalà i allà a part de fer l'ullet als que arriben de províncies per arranjar algun afer als Ministeris i a enredar un cop a la dona, parla de política. Naturalment, la noia és lerrouxista i creu que el senyor Lerroux seria l'home que podria salvar el país. La «Gallega» en aquest sentit és una noia tan popular i de tanta sort que la vida li somriu.

Un cop ha acabat la feina la noia retorna a la vida íntima i se'n va a cercar el seu amor predilecte, que l'espera en un cafè. La parella amorosa s'agafa de bracet i puja carrer d'Alcalà amunt, tot fent-se moixaines i delícies. La gent que surt de nit, en veure'ls, coneixent la vida d'ella i les ambicions d'ell, passa xiulant el chor dels romàntics de «Doña Francisquita».

Sembla que és una al·lusió.

—Com veia el nostre dibuixant les "misses" abans que arribessin a Barcelona.

GLOSSARI

¿QUE PASSA AMB EL CASTELL DE MONTJUIC?

Feia alguns anys que no havia estat a Girona i en visitar l'altre dia la gloriosa i bella ciutat, vaig tenir la impressió que el temps s'havia escolat sense alterar el més mínim l'ús abusiu que es fa d'un dels més característics monuments gironins.

Han caigut una Dictadura militar i un règim indigne; tenim República civil i un Estatut autònom que, per minso i insuficient que sigui, ens permet una certa llibertat i elasticitat de moviments. Malgrat això, a hores d'ara el venerable temple de Sant Domènec, una joia arquitectònica, allotja encara tropa i el que és pitjor, es veu enlletgit pel clàssic i insuportable emblanquinat casernari, amb l'afegitó d'embans, tanques i terradets del gust més deplorable.

Per una associació d'idees, em vaig traslladar mentalment a l'altre cap de Catalunya, a la capital del

Segre, i em colpí, com sempre, la vergonyosa visió de la Seu lleidatana, aquella incomparable meravella de l'art gòtic, no redimida tampoc de la servitud militar.

El que succeix amb el castell de Montjuïc, de Barcelona, té, encara, un aspecte més greu i desconcertant. La seva permanència és un

insult i un escarni a la ciutat. Repugna a tota consciència liberal i simplement humanitària. El castell maleït és un pesombre tràgic i una amenaça constant, no per a uns suposats enemics de fora, puix com a fortalesa militar no té cap valor, sinó contra la ciutat.

Sota el punt de vista urbanístic i d'expansió ciutadana, el castell de Montjuïc fa nosa i enlletgeix un dels indrets més bells de Barcelona, privant-nos del millor mirador que tenim damunt la mar. L'esforç ciutadà ha conquerit la muntanya, redimint-la de la seva mala anomenada i malgrat tot, l'empenta dignificadora s'ha aturat en topat amb els murs sinistres, xops de sang i de llàgrimes, del castell infamant.

La desaparició del castell de Montjuïc és una vella aspiració dels barcelonins. Fins en temps de la dictadura, quan les coses no semblava rutllar gaire per aquest cantó, va parlar-se seriosament de cedir el castell a la ciutat. Va venir la República i ens van prometre l'immediat lliurament de la fortalesa, tant que semblava era qüestió de dies. Després, ja no se n'ha parlat més.

Que passa? Quines resistències troba la cessió del castell i per part de qui? Es tracta d'una hostilitat d'allí o bé d'una dessídia d'ací?

Sigui com sigui, cal aclarir-ho i resoldre-ho tot seguit. Si la revolució de 1854 va fer caure les muralles i la del 1868 va enderrocar la Ciutadella, per què la República de 1931 no ha de poder abatere el castell de Montjuïc?

Esperem la resposta.

PANICAL

Les sessions del Parlament

El de la tribuna:— ¿Què és això?
L'altre:— Una merla!

Ja s'en donen compte?

La gent es troba anguniosa. La gent veu que anem molt malament. La gent opina que això no pot anar. La gent diu que enyora els temps en què els atracadors no s'atrevien a les aventures sinistres d'aquesta temporada. Clar que la gent té molt poca memòria. I oblida que en temps dels generals salvadors també hi havia atracaments i assalts als bancs. I és més, oblida també, que llavors hi havia dues menes d'atracs, els que feien els vulgars atracadors dels carrers i els que feien els negociants amb l'estalvi popular, que també és una manera d'atracs menys perillosa i més beneficiosa. No oblidem que sota el règim de salvació política i social, militaritzat es varen concebre i organitzar alguns dels escàndols financers més considerables del segle. Però la gent ara es troba anguniosa. En efecte, hi ha com un espant general. La gent veu, anota els atracs, els robatoris, els assalts de bancs, la inseguretat pública, l'estat anàrquic de tots els estaments i retorna a aquell temps que Opisso, el genial i magnífic Opisso, va sintetitzar en una doble plana de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, fixant el vestit amb què haurien de sortir les gents que volguessin passejar per les Rambles: vestits de l'Edat Mitjana i tramvies amb imperial i metralladores. Retornem a aquells temps? Sembla que sí. Estem travessant els temps en què el senyor Federico Carlos Bas volia crear una reacció ciutadana i la gent no el seguia. Ja volia una voluntat forta, una decisió categòrica. En efecte, en quant es va enquibir un general al Govern civil les coses ja no van anar com anaven abans. Va haver-hi, cert, atracs i atemptats, però no amb l'escàndol i el desvergonyiment passat. El mateix passa ara. El mateix, exactament el mateix, que ara. El dia que un senyor es disposi a contestar de la mateixa manera als que ara pertorben la tranquil·litat pública ja podreu estar ben segurs que s'ha acabat tot aquest «tinglado» muntat pels criminals que ara s'excusen amb un ideari extremista.

L'assassinat d'un tinent d'alcalde d'Hospitalet, l'atracs del ferrocarril dels Catalans; els atracs a xofers i a botigues, etc., dona a la ciutat de Barcelona un

caire de «film» de «gangsters» força pintoresc i interessant, però a la mateixa hora els diaris anglesos adverteixen (advertiment interessat de propagandes d'altres països turístics, França i Itàlia, entre d'altres), que és perillós el turisme per Espanya en aquestes circumstàncies. Cal agafar els diaris francesos i els italians; les notes estrangeres dels diaris de Londres i de Berlin i només veureu referències de fets criminals del país. No es parla per a res d'una nova llei, d'una reforma política, d'una conferència cultural, d'un invent, res. Només es parla de l'assassinat d'un senyor, de l'atracs d'un banc; del robatori sinistre d'una botiga, dels morts i ferits de cada setmana, etc. Els turistes deixen de venir; els interessats en els negocis del país comencen a pensar-s'hi una mica, etc., etcètera.

* * *

Catalunya és un dels països que més rep en aquestes circumstàncies. Són molts els turistes que més s'estimen, per anar a Mallorca, entrar

per Irun, via Madrid-València, que no pas entrar per Port-Bou i embarcar a Barcelona. Es a dir, que Catalunya queda al marge de la riquesa turística que li ha de donar l'ésser l'entrada natural de Mallorca. I és per això que els catalans han de tenir ben present que ha d'acabar-se amb aquest vulgar ajut moral que es dona als atracadors i als criminals que disfressen les seves intencions amb l'excusa d'una ideologia sinistra.

Si no es feia així, dissortadament, arribaria un dia que al darrera d'una espasa enlairada hi aniria un poble vergonyant i retornaríem als anys indignes en què un 13 de setembre va semblar una salvació...

Hi ha una Junta de Seguretat. Cal confiar en ella. Els homes que hi són tenen un alt sentit polític i un intens amor a Catalunya.

FRANCESC MADRID

Compreu tots els dimecres

“El Carrer”

—Ja veu, don Pere, aquests republicans van tan contra el clero, i resulta que ens porten totes les misses d'Europa.

LA VISITA DES "MISSES"

(Pout-pout barceloní)

Miss Espanya

(Música del Caragol treu banya)

Sóc miss Espanya
m'han passat per aigua
pobra de mi!
Si que haig de patir!

Miss Itàlia

(Música de Escarabat bum-bum)

Ai Gassol, fill meu,
quina feineta
quina feineta!
Ai Gassol, fill meu!
Ai com envejo el cabell teu!

Miss Rússia

(Música d'El Senyor Ramon)

El senyor Ribé
enganya les criades,
el senyor Ribé
és l'amo del carrer.
Jo no he vist a Rússia
noi tan aixericit:
el bigoti amb punta...
Ai! que és presumit.

Miss Checoeslovàquia

(Música de La Pepa)

A la casa xica,
a la Casa Gran,

diu que a Terradelles
se l'estimen tant.
De tant que l'estimen
ens els casaran
i els talons de goma
ves com ho faran...

Miss Grècia

(Música de Baixant de la Font del Gat)

Baixant de la Font del Gat
quin Segarra
quin Segarra!
Baixant de la Font del Gat
quin Segarra m'he trobat!
I m'ha entrat tan bé pel viu
que elporto a Grècia

que el porto a Grècia
i m'ha entrat tan bé pel viu
que me l'emporto a passar l'estiu.

Miss Escòcia

(Música de Olles Olles de vi blanc)

Prompte a Escòcia ja ho sabran
que he mullat el vestit blanc.
Miri, Pellicena
que no val la pena,
compri'm un vestit
que sigui presumit.

Miss Noruega

(Música d'Els Segadors)

Aiguader, tu sí que ets gran!

Perquè vals, et fan la guerra.
Jo crec que no n'hi ha per tant
i tot és qüestió de peles.
Doneu-los rals!!
Doneu-los rals!!
Treuran el ventre de pena.
Doneu-los rals!!

Tots a l'hora

(L'Himne de Riego)

Caram i quina brometa
tornem-nos-en a caseta!
Caram i quina brometa
que el poble no està per bullits!
Que vinguin d'ací
que vinguin d'allà

que vinguin de França
que vinguin d'Itàlia
que vinguin d'ací
que vinguin d'allà
que vinguin d'on vulguin
que igual se'ls rebrà.
Caram! I quina brometa!
Tornem-nos-en a caseta!
Caram! I quina brometa
i això que no poden menjar!
Ah!!!

(Se sent un tro i aprèten a córrer tots).

DEL. BAR.

Vuits i nous i cartes que no lliguen

VIATGERS ILUSTRES

«Segons nota facilitada per la Jefatura de Policia, aquest matí han arribat a la nostra ciutat, procedents de França, l'ex ministre Leopold Matos, i l'ex Marqués de Foronda.»

Aquesta gacetilla la publicava «La Noche» del dimarts dia 23 del corrent, i penso que els altres diaris també.

No hi ha dubte, que aquesta nota està pèssimament redactada, i la culpa principal és de la policia. Aquesta nota, devia dir així:

«Han estat detinguts en passar la frontera l'ex ministre senyor Matos, i l'ex Marqués de Foronda.

Emmanillats, han estat conduïts a Barcelona, on han quedat a la disposició de les autoritats, completament incomunicats».

Però no és així.

Aquests dos senyors, el segon en especial, deu haver estat solemnement rebut per els seus amics, i a hores d'ara és probable que estigui ja al Ritz o al Palace, còmodament instal·lat, rebent les visites d'un sens fi de bones animetes monàrquiques, que prepararan algun o altre complot, per a fer possible una restauració...

Cal energia, i obrar sense feblesa.

El poble ho reclama.

Justícia per tothom, per els grans

i petits... Però comencem per els grans!

O sinó els petits hi diran la seva. I tindran raó.

NO ES POT ESSER AMIC DE LERRoux, PER CAP DINER

Han estat detinguts a Madrid un contra-almirant, varis caps, i varis oficials de marina, per haver assistit a un banquet radical, en el que en Lerroux va pronunciar un discurs.

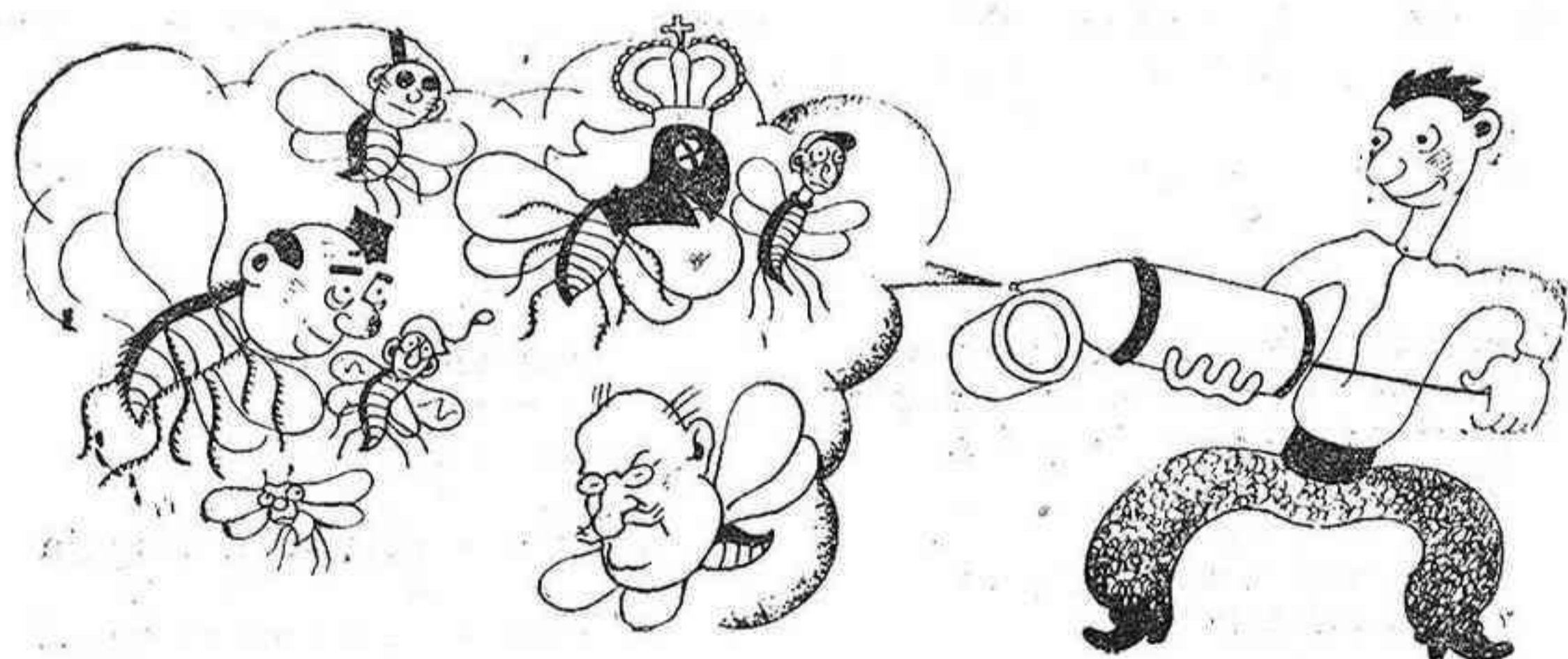
Aquesta decisió que el govern ha pres amb aquests mariners, pot semblar exagerada.

Nosaltres creiem que no.

Un soldat, o un mariner, no deu tenir opinions polítiques de cap mena, i si les té, no les deu manifestar, i molt menys en un acte polític, dirigit essencialment contra el govern.

Perquè avui, el pitjor enemic que té la República, és el senyor Lerroux, i el seu grup obstructionista. I un discurs de Lerroux en aquests moments, no pot ésser res més que un seguit d'insults al govern Azana, a la República.

Aquest contra-almirant, aquests caps i aquests oficials, podrien molt ben ser, que escoltant a don Lacandru, anessin un dia a parar al presidi del Dueso; de manera que poden estar contents de que se'ls dongui ocasió de reflexionar tranquil·lament, sobre el valor i el perill de certes amistats, ben poc honoroses per cert.

Ja ve l'estiu

—Guerra a les mosques cal exterminar-les

HOSPITALET

Sembla que s'ha posat de moda entre l'element anarco-sindicalista, el no deixar viure amb pau els habitants d'aquesta laboriosa barriada. A diari hi esclaten bombes, hi han atemptats, morts i ferits.

Hospitalet es converteix en una mena de Barcelona, que pel seu costat, ve a ésser una segona Xicago, amb una sola diferència.

A Xicago els gangsters, eren contrabandistes d'alcohol. Però ells mai en bevien d'aquest alcohol... En canvi, els nostres pistolers, que també es dediquen al contraban d'armes, són ells mateixos els que fan ús de la seva mercaderia de «malube».

Potser és per provar-ne la bona qualitat. De totes maneres, la barriada d'Hospitalet, es va fent cèlebre poc a poc.

Llàstima que si això continua, quan ho serà del tot, ja no hi quedarà cap habitant.

Els uns hauran emigrat cap a altres barriades menys «elegides» i els altres, reposaran per fi, en pau, entre els xiprers del cementiri.

MORI HITLER!

Ara, la premsa de tots els països diu que el discurs del cràpula Hitler ha produït una bona impressió.

Cap discurs, cap paraula, cap acte de Hitler, pot produir el més petit bon efecte.

El vertader discurs de Hitler és el que va fer Von Papen.

I més que res, l'obra del dictador *bandarra*, que ha imbecilitzat tota una nació.

Mentre a Alemanya segueixin perseguint als jueus i fent autos de fe amb els llibres, mentre l'estafa austríac, convertit en dictador germànic, («suïcidi») a diari els seus enemics, res del que digui no pot causar bon efecte a ningú, si no és a un Mussolini, o a algun altre degenerat capable de digerir les teories del degenerat Nazi.

Mori Hitler! — diem a jolens pulmons—. Mori de mort natural o violenta. Ens és igual.

Però que desapareixi aquest ninot, que té per ombra la guerra. Hitler assassinat, et desitgem que reposis en pau.

De l'elegància

Novament tenim el Teatre del Liceu obert. En l'escenari del nostre gran teatre actua amb èxit una troupe de ballets russos, que ja no són, però, els ballets russos de Serge de Diaghilew. La fastuositat d'ahir ha esdevingut, seguint les modernes tendències escèniques, simplicitat avui.

No és d'això, però, del que volem parlar. No és això el que ens interessa. Nosaltres, sortosament, no som crítics.

Ens interessa més una altra cosa: com entén l'elegància el nostre públic.

Ja és sabut, i dit sigui amb perdó, que el públic més intel·ligent del Liceu és el del pis cinquè. El del pati, el de les llotges va a lluir, els preocupa únicament de lluir. Ens ho deia un senyor, un pobre home condemnat a fer de senyor, la passada temporada, en una representació del «Tristany».

—Què? Li agrada Wagner?

—No, no senyor: em mareja, m'ensopeix, em posa un cap com un timbal.

—Doncs, per què ve?—li preguntàrem nosaltres, estranyadíssims.

I ell, somrient resignat:

—Perquè diuen que venir al Liceu fa senyor.

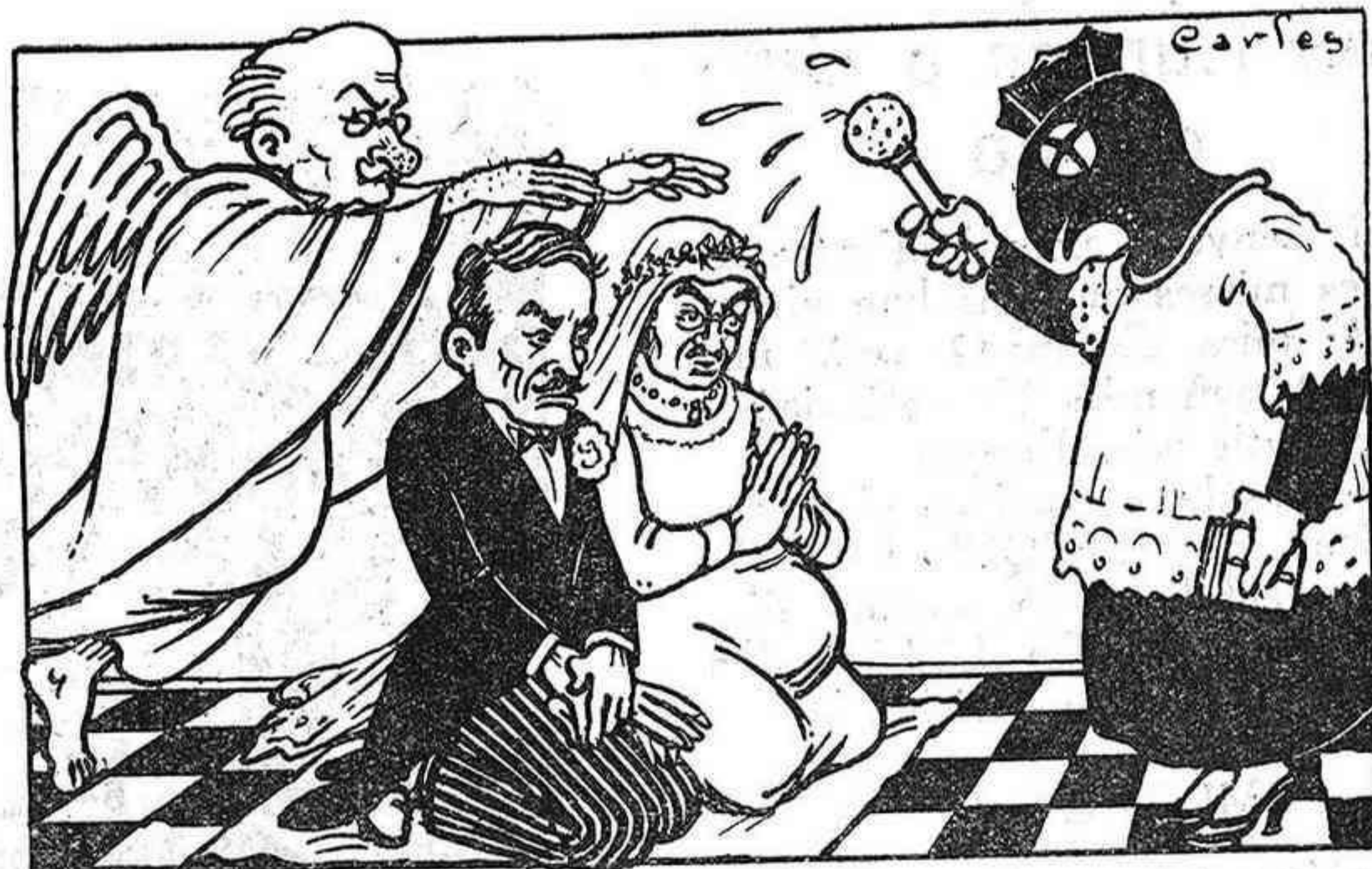
Naturalment, anar-hi d'aquesta manera no fa senyor: fa beneit. Com tampoc fa senyor anar-hi mal vestit. En tots els teatres d'òpera del món, excepte ara Rússia—l'Scala, el Covent Garden, el Metropolitan Opera House, la Gran Opera de París, el San Carlo de Lisboa—és obligatori el vestit d'etiqueta.

Ací hem vist al Liceu senyors (sic) amb vestit gris, corbata verda—devien ésser monàrquics—i sabates rosses. I una nit veiérem un jove amb uns esplèndids pantalons de golf.

En canvi, ens diuen que per a entrar al Cinema Urquinaona la nit de l'estrena de «Grand Hotel» era imprescindible l'smocking.

No comprenem aquest concepte de l'elegància. Indubtablement els senyors de Barcelona deuen ésser uns senyors de bosc.

VIRAI.

El casament radical-lliguero

L'angel de la guarda:— Jo us beneïxo... i ara no badeu, penseu que el negoci és el negoci.

Els contes de "L'Esquella"

CONTE MURCIA

Diu que una vegada hi havia un d'aquells saviasos alemanys que estudiava la vida dels paràsits.

Ja havia enllestit una sèrie d'espècies, com les puces, les xinxes, etcètera, etc., i s'ocupava en l'època en que va succeir aquesta curta però verídica història dels polls. Els havia estudiat tant íntimament, que semblava que fossin fills seus.

Però el saviàs alemany no estava pas satisfet. Li faltava una de les espècies de polls anomenats «gigants», i no sabia pas on trobar-ne alguns exemplars d'aquesta família.

Un altre saviàs alemany, li digué:

—D'aquesta mena de polls, sols en trobaràs a Múrcia... a Espanya...

I el savi va emprendre el viatge.

* * *

En arribar a Múrcia, el nostre home veié, passejant per la vila, un captaire assegut a la porta d'una església, que es gratava el cos, amb un frenesí tan gran, que feia pena i fàstic de veure.

—Tens polls?—li va preguntar.

—Tants com ne vulgui—respon-

gué el murcià sense parar de gratar.

—Grossos?

—Enormes—repetí el pollós.

—Ensenya-me'n un...

El captaire fica mà dins de la seva camisa i n'extragué un magnífic poll, gros com una avellana.

—¡El *Pediculus Gigantus*!—exclamà boig d'alegria el saviàs alemany.

—No, no—féu el murcià—aquest és el fill... ara veurà el pare...—I ficant la mà altre cop a dins de la camisa es tragué un altre poll, gros com una ametlla.

—Quant ne voleu dels dos?

—60 céntims—respongué el murcià.

—Te'n doncs dos rals—li contestà el savi alemany agafant els dos paràsits, i contemplant-los embadalits amb la lupa.

—«Vengan los piojos, vengan!—féu el murcià prenent-li altre cop les dos bestioles i retornant-los dins de la camisa—. Como se ve que usted es estrangero! No sabe apreciar la mercancía.»

Llegiu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

Miss Europa a Barcelona

Sí, senyors, perquè d'entre aquestes misses que ens han visitat —serà miss Espanya? serà miss Bèlgica? serà miss Yugoèsllàvia?— ha de sortir miss Europa.

Tots vosaltres coneixeu el to anticlerical de L'ESQUELLA. Aquesta vegada, però, davant d'aquestes misses, L'ESQUELLA s'ha convertit. I ha anat a visitar-les.

MISS RUSSIA

Hauríem volgut veure una dona terrible, una mena de Gorgona de tràgica bellesa. I ens trobem amb una noieta que sembla una nina, amb una noieta d'ulls blancs i somriure dolç, que ens diu:

—Jo no m'imaginava així Barcelona. Em fa l'efecte que no és una ciutat d'Espanya.

MISS HUNGRIA

Bruna, alta, amb uns ulls negres, molt alegre, molt gentil. No havia mai vist el mar. Amb el Danubi —el Danubi dels valsos— fins ara, ja en tenia ben bé prou.

MISS YUGOESLAVIA

Molt bonica, molt gentil, amb uns grans ulls negres, amb uns cabells negres sota l'ala blanca del barret.

Parla, parla... ; però no hi ha manera d'entendre-la! Es a dir, sí que hi ha manera: aprenent l'alemany.

Què ens deu explicar miss Yugoèsllàvia? Fariem tots els sacrificis... menys el d'aprendre l'alemany!

MISS FRANÇA

Rossa, ja no cal dir-ho. Una francesa que no sigui rossa ja no ens sembla tan francesa com les altres.

Es pensarà que a Barcelona les dones anaven totes amb mantellina i els toreros, vestits de torero, passejaven pel carrer.

MISS ESPANYA

Filla de pare català. Alta, bruna, molt gentil.

Mai no havia vist una cursa de braus.

No havia perdut gran cosa.

Una de les festes celebrades en honor de les bel·leses europees

TELÓ ENLAIRE

LICEU

Ha seguit l'èxit dels balls russos, dits de Montecarlo. La seva actuació s'ha perllongat quatre dies més.

«Els Mariners». Original de dansa, però amb un ambient decoratiu arbitrari.

Fugissera sensació de mar.

Decorat de Pere Purna, original de l'originalitat dels altres. El malaguanyat Angel Fernández hauria decorat «Els Mariners» amb molt més intensitat.

«Joc d'infants». Bell de fantasia. Sensació de cosa nova lograda.

Una dansa de colors amb volum per un públic de nois que jugava amb els ulls.

El color del ball àdhuc arribà a colorir el regust un xic ranci de la música del ballet.

«Escola de dansa» i «La competència». Les millors realitzacions dels actuals balls russos. Consti, però, i malgrat l'èxit, que, per damunt del record que ens deixaran els balls russos de Montecarlo hi posem el record que ens deixaren els balls de Bronislava Nijinska.

ROMEA

«El carro de l'alegria», de Víctor Mora i Marian Amat.

Un parell d'infants fan per la ràdio una propaganda xiroia de les obres que fan al Romea. En l'anunci de «El carro de l'alegria» deien poc més o menys: «En «El Carro de l'alegria» tots són bona gent i molt simpàtics.» Es tracta d'una obra primària gairebé sense traïdor.

Qualitats de l'obra? Que és escrita

per autors de casa. Que arriba a semblar escrita de bona fe.

Defectes de l'obra? Que és d'aquelles obres que ja se sap que s'estrenaran al Romea. Work no malparla pas de l'obra. Ni en fa l'elogi. Work té el convenciment que Víctor Mora podria fer altres coses. Víctor Mora ens dirà que si les fes no les estrenaria. Work, arrojant les espatlles, acaba per dir que Víctor Mora té raó.

Diuen que «El carro de l'alegria» porta gent al Romea. Millor! D'«Una dona i dues vides» a «El carro de l'alegria», artísticament, hi va poca diferència, i aquesta resta a favor de Víctor Mora i de Marian Amat. Repetim-ho: són de casa.

Bé els actors de la Companyia. En primer terme l'Angela Guard.

COMIC

Segueix l'èxit de «Las faldas».

On el públic riu més és en les escenes d'una verdor d'aigua de rec amb molsa. Purguem a Sant Antoni que el moralitzador senyor Ametlla no vagi al Còmic.

PRINCIPAL PALACE

Tornen l'Irusta, Fugazot i Demare. Passarà per Barcelona el llangorós va i ve tanguer tant del gust dels nois i noies amb sensibilitat de ploma del sota cua de les perdus.

Sentirem cants de bord acompanyats de bandoneó, melangies d'enganyada suspirades per la guitarra, i gemecs d'amor amb niu a les golfes.

Avui les Dames de les Camèlies canten tangos argentins. Els engomats Armands Duvals, amb un xic més de Margarida dintre, les acompanyen.

WORK.

ESQUELLOTS

DIMARTS

Desanimació

Esta tarde se nota escasa concurrencia de diputados atribuyéndose a que muchos asisten a la corrida de toros que se celebra en honor de las bellezas europeas.»

Així és com es vetlla i labora pels país.

Després aquests senyors es queixen perquè diuen que desprestigiem el Parlament i això ho fan els parlamentaris.

* * *

Sembla que en la propera sessió municipal es demanarà que siguin nomenats un parell de «monos sabios» perquè ja es parla de toros, toreros i vaques.

Ara, que el dia que el toro comenci a pegar «cornàs»... ja cal que es preparin.

* * *

A les Corts de Madrid.

Comença la sessió, a les quatre en punt de la tarda.

Al Parlament Català.

Comença la sessió a les cinc i quart de la tarda.

A l'Ajuntament de Barcelona.

Comença la sessió a dos quarts de nou del vespre... i això que estava anunciada per a les sis de la tarda.

Després es parlarà de la nostra activitat.

* * *

Han estat a Espanya una sèrie de personalitats intel·lectuals i gairebé han passat desapercebudes.

Ara han vingut les «Misses» d'Europa i el poble s'ha mogut com electritzat.

Març de Déu, i com està l'esperitualitat!

grés i ha donat consells a Pérez Madrigal.

Ja veurem com acabaran aquests consells; segurament en un Madrigal.

* * *

* * *

L'ex-comte de Romanones, recordant els seus bons temps, ha estat al Con-

El senyor Abadal ha dit que si existien encara rels de feudalisme, que diguem on són que ens ajudaria a extirpar-les.

El senyor Amella:— Ja ho veuen, tot està tranquil, no passa res. Seguint així Barcelona...

Els periodistes:— Sí, quedarà sense habitants.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Una pel·lícula documentada

LOS AVERIADOS

Per a homes solament

ES UNA VALENT DEMOSTRACIÓ dels perills de la SÍFILIS i la BLENORRAGIA i de la gravetat de les seves conseqüències. Vegeu aquest film i no haureu perdut el temps.

LOS AVERIADOS

Es un cúmulo de veritats dedicat a tots els homes de bona voluntat.

No hi manqueu

TEATRE CATALA ROMEA

Companyia VILA DAVI, TELÈFON 19691

Tots els dies l'èxit de la temporada, que en parlarà tot Barcelona

El Carro de l'Alegria

Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

Domenec Diumenge

Argenteria 6, 2.ª 2.º

Barcelona

4.—L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Sí, home, sí, la mateixa Lliga Catalana.

Ja veu el senyor Abadal que volem ajudar-lo en la seva tasca.

Ens han visitat les Miss d'Europa, hi ha hagut festes, balls, banquets, etc., hem deduït que la que ha tingut més adeptes, ha estat la «turca», i que consti que no fem al·lusions.

ANUNCI GRATIS

Es desitja un cap d'estadística per a

ARMERIA·RADIOS

vender a plaça i al comptat

es
desitgen
agents

F. Bardó
Goya 11
Tel.
73497

Barcelona·Gràcia

portar a cap l'estadística dels atracaments que es fan a Barcelona.

A Alemanya, els hitlerians es dediquen a perseguir els «judíos». I nosaltres fa molt de temps que no tenim altre remei que anar seguint les «judías».

Des que ha vingut la República, Alexandre Lerroux ha perdut la carta de navegar. No és estrany, puix certes actituds i conductes només s'aguanten i es nodreixen, sobretot això darrer, quan s'està a l'oposició... havent-hi règim monàrquic.

Aquesta carta de navegar que Alexandre Lerroux ha perdut, ha pensat trobar-la, naturalment, entre gent de Marina, ja que Sanjurjo va perdre l'«oremus», buscant també la perduda.

Resultat: un peix gros detingut, el qui va deixar perdre el «Blas de Lezo» i un parell de dotzenes de xanguets posats a secà.

Tractant-se de coses de marina, hi ha d'haver mullader i seria molt enteni-

mentat que Lerroux i els seus es preparessin a prendre un bany, encomanant-se abans a Sant Marc i a Santa Creu.

Ara que les «misses» són fora, encara que, probablement, tampoc ens llegirien, havem de dir amb tots els respectes i gentilesa deguts a la feminitat, que les hem aplaudit, però que no ens han entusiasmat.

En mitja hora de ramblejar aplegaríem, sense fer tria, belleses a bastament per a deu concursos internacionals, amb la confiança d'anar al copo, si no hi havia martingala.

Restrenyiment crònic i Sang viciada

són causa de la majoria de malalties greus que es poden evitar preventant a temps el veritable

Aixarop del Professor

Ernest PAGLIANO

de Nàpols (Calata S. Marco, 4)

Depuratiu i purgant compost exclusivament de plantes i apreciat a tot el món pels seus excel·lents resultats.

LIQUID - POLS - COMPRIMITS

Agents per a Espanya:
J. URIACH & C^a, S. A.
Bruc, 49 - Barcelona

PAGLIANO

AQUESTA ESPECIALITAT ES TROBA DE VENDA A LES FARMÀCIES I CENTRES D'ESPECÍFICS

LA
CUINA A GAS
INDISPENSABLE
A TOTA
CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

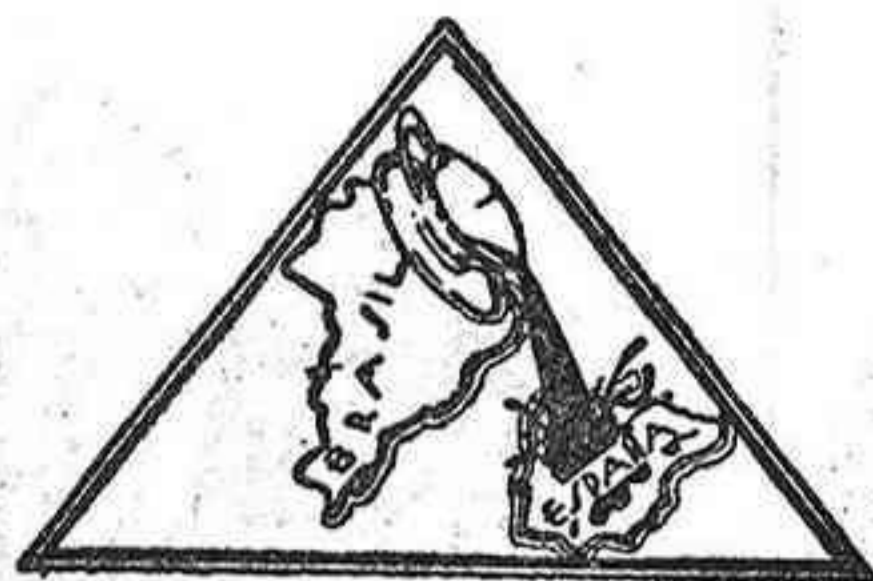
APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

G. ALOMAR

Vies urinàries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

CAFES DEL BRASIL
PER TOT ESPANYA

Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFE

APOPLEXIA

(Feridura)

Paralisi - Arterioesclerosi
i totes les malalties de-
rivades d'una defec-
tuosa circulació de la
sang, les evita i gua-
reix l'antic específic

vegetal i completament inofensiu

ANTIAPOPLEITIC BERDAGUER

A les farmàcies i Centres d'Específics

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies següents: FORMIDABLES DEBUTS

Doratella - Bella Marujita - Guerrero - Conchita Mar-
tinez - Mary de Lis - Marina López - Maruja de Arce
Manolita Mongin. TANI ZERJA

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

Revista de Cocina

Publicación quincenal

Paladar

Publicados 2 números

Precio 0'75

Prudenci
Bertrana

El Vagabund

Preu:
5 ptes.

DICCIONARI CATALA-CASTELLA
CASTELLA-CATALA

Rovira i Virgili

Preu: 15 ptes.

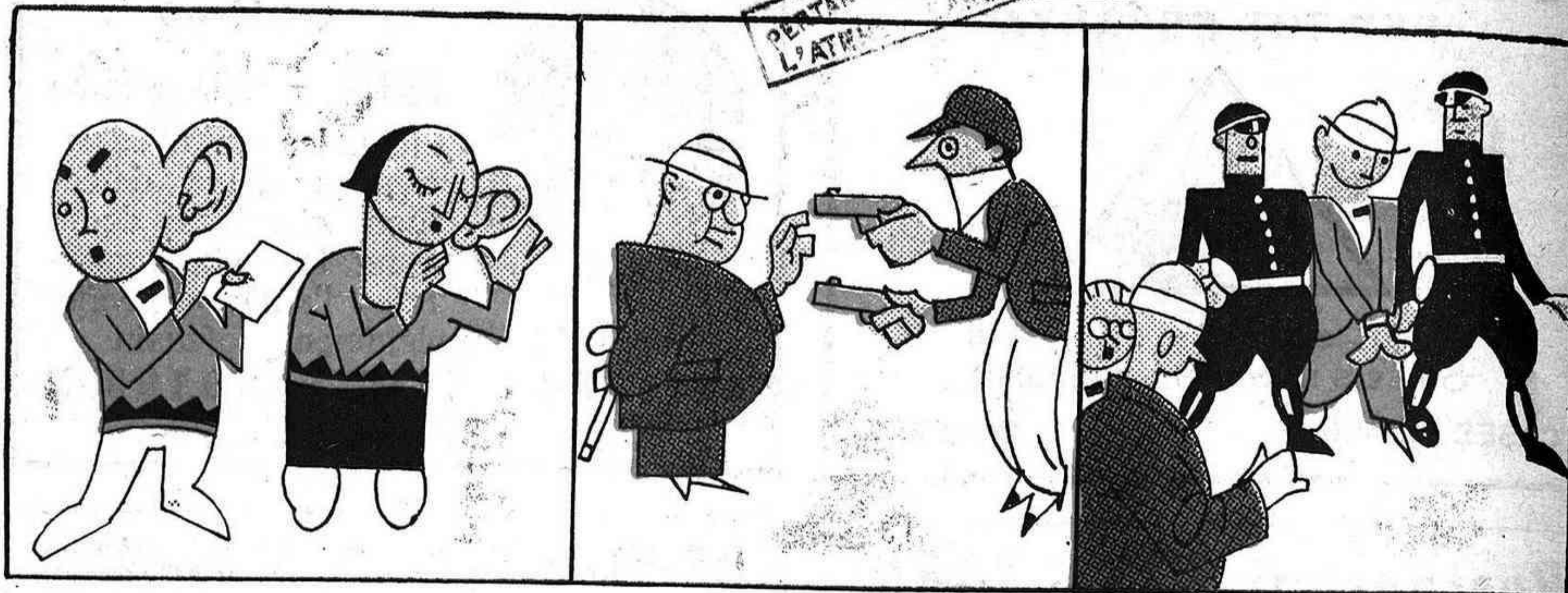
Aquella Barcelona...

de Josep M. Nadal

Preu: 5 ptes.

Els de fora poden fer les comandes enviant l'import en segells de correu.

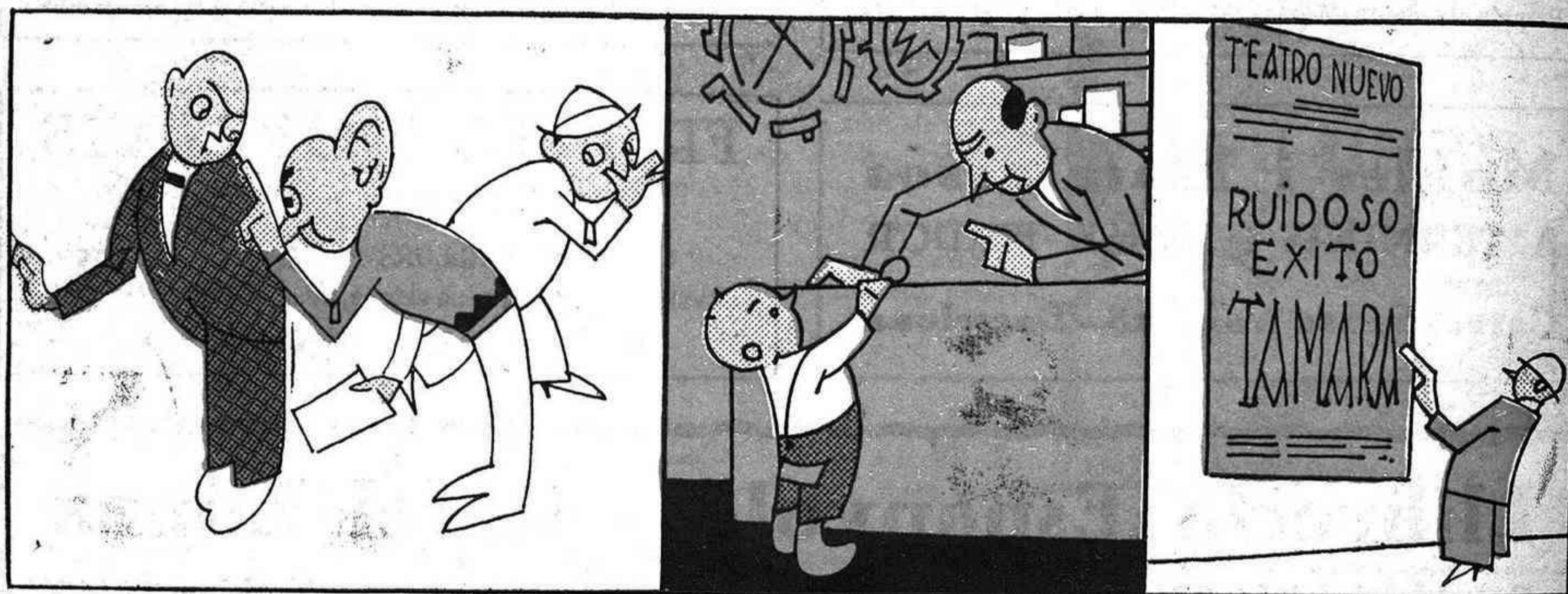
REGLAMENTACIÓ DELS SOROLLS

Els dos comissionats disfrutaran d'un auricular excepcional, almenys un...

Que m'atraquen? Em paro, però si feu soroll rebrem tots dos

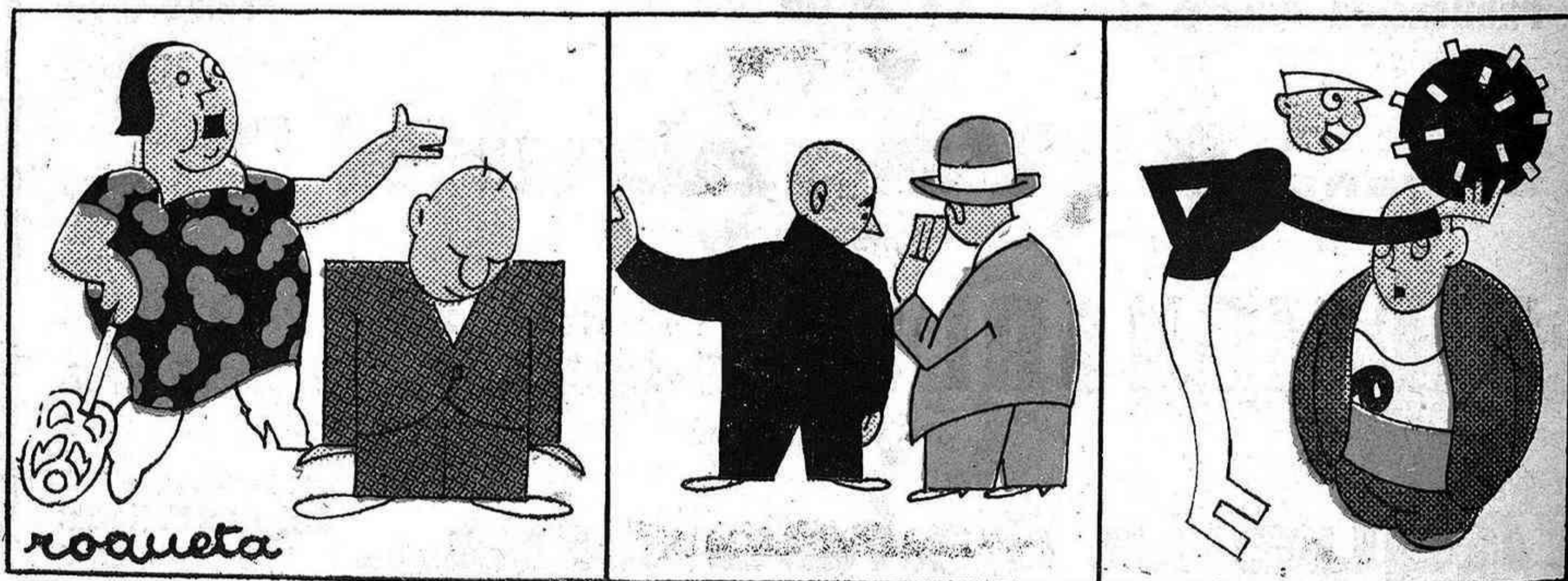
—¿Qui és aquest, un pistolero?
—No, és un senyor que ha ençès un misto de pet

—I una altra vegada no faci un p... faci una ll...

—Dongui'm deu cèntims de piules.
—Hauran d'ésser ofegades

—Hòstia, aquest també deu haver rebut.

—I tens sort pue no puc fer soroll!

(El sord)—Cridi una mica més.
—No puc, home no puc...

—Què és això?
—L'últim model: una bomba amb sordina.

roqueta